

trditi, da naši poslanci niso storili v tej zadevi svoje dolžnosti.

Uvrstitev se bo vršila po občinah.

Ker vojaški zakon, ki ga je leta 1923 sprejela Pašič-Pribičevićeva vlada, predpisuje, da morajo vojaški obvezniki priti na uvrstitev in morajo lastniki privedi na določen kraj živino in vozove, se bo zbranje vršilo po občinah. Natančnejša navodila bo pravočasno poslalo okrajno glavarstvo občinskim uradom.

Politični skakači.

V zadnjem »Gospodarju« smo na kratko beležili čudno politično obee, katero so slavili ob priliki zadnjega običnega zbora Samostojne: zeleni general Pucelj in slovenski republikanec Albin Prepeluh. Ta politična pobratimija je malo bolj čudna in nenavadna na prvi pogled, a razumljiva, ako si pokličemo v spomin značajnost in politično vihravost ter nestalnost mož, ki so se po letih našli v Radičevem kolu, kojemu že muzicira Pašič.

Se pred meseci sta se gledala Pucelj in Prepeluh kot pes in mačka. Kako bi se naj tudi razumela, ker je bil še prvi strog centralist, drugi pa ravno nasprotno — republikanec in po zadnjem običnem zboru Samostojne, 3. maja sta postala oba verniki Radičeve stranke, ki se je izrekla za kralja, za vidovdanske ustave, njeno strogo izvedbo in za vojaško obveznost vsacega moškega SHS državljana do — smrti. Kratko in malo, dne 3. maja vidimo bivše najstrožje republikance in zagrizenega centralista, kako so si podali roke s ciljem in namenom, da bi se čem potom priplazili do Pašičeve vladne mize in se osebno okoristili.

Politična zveza Pucelj—Prepeluh na programu Radičeve stranke je možna samo med značajki kakor ju predstavljata zgoraj omenjena gospoda.

Gospod Ivan Pucelj je bil še po prevratu podpredsednik Žerjavove stranke. Še le na Žerjavov mig je postal predsednik novoustanovljene Samostojne kmetijske stranke. Kot samostojni general, ki je obljubljal kmetom samostojnost in napovedoval boj za staro pravdo je imel uspeh in je zlezel v narodno skupščino obdan od štiba 8 poslancev. Komaj je bil v Beogradu, je pozabil na kmetstvo samostojnost, na boj za staro pravdo in se je kotil osebne samostojnosti in žepne pravde. Obljubil je Pašiču vse, ponudil mu je svoj in glasove svojih poslancev, samo, da je postal minister in kot tak soustvaritelj našega šestletnega in glavnega zla — centralistične vidovdanske ustave.

Ko je bila enkrat izglasovana ustava, naložena nova davčna bremena, Pašič ni več rabil Pucelja, poglad ga je iz vlade in samostojni Pucelj se je zatekel med srbske zemljoradnike, ki so tudi monarhisti in centralisti. Puceljevo prodajo slovenske samostojnosti in njegov skok k zemljoradnikom je naš pošten slovenski kmet nagradil s tem, da je obrnil hrbet Samostojni. Pucelj je sedaj že po dveh volitvah prišel sam v Beograd in je bil v družbi srbskih zemljoradnikov napol v opoziciji, napol z vlado. Tako zgleda torej v par stvkih nestalnost političnega prepričanja g. Pucelja.

Ista vihravost kakor Pucelja, se drži in spremlja g. Albina Prepeluha. Prepeluh je stal po prevratu trdno v vrstah socialnih demokratov. Baš tedaj, ko je Prepeluh prisegal na socialistični evangelij, so bili

Svojega konja je imel v orožniški vojašnici. Ukazal je slugi, naj pogleda, če je dobro obdržan in če je že dobil oves.

Ves ta hrup in vrvenje je napravilo name čuden vtis. Se vedno nisem mogel verjeti, da bom moral zapustiti mesto. Ko sem tu sedel v največjem nemiru in zbežanosti, so se naenkrat odprla vrata, Katarina me je ihtela objela in teta Marjeta je vpila:

»Saj sem ti rekla, da moraš bežati v Svico . . . da te bodo ti lopovi nazadnje vendarle vzeli s sabo . . . saj sem ti rekla . . . pa mi nisi hotel verjeti!«

»Mati Marjeta«, je odgovoril gospod Gulden, »v vojno iti, izpolniti svojo dolžnost, ni tako hudo, kakor zaničevanje biti od poštenih ljudi. Namesto da kričite in očitate, kar nič ne pomaga, bi bolje storili, ko bi Jožeta tolažili in bodrili.«

»Ohi!« je rekla ona; »saj mu nič ne očitam . . . Bog ne prizadeni . . . strašno je pa vendar, ako človek doživi kaj takega.«

Katarina me ni pustila od sebe. Sedela je poleg mene in poljubovala sva se.

»Saj se vrneš«, je rekla ter me privila k sebi.

»Seveda . . . seveda . . . sem tiho odgovoril. »Ti pa boš vedno mislila name . . . ljubila ne boš nobenega drugega!«

Ona je ihtela in odgovorila:

»O ne . . . samo tebe bom vedno ljubila.«

To je trajalo že četrte ure, ko so se vrata odprla in je vstopil stotnik Vidal. Zviti plašč mu je kot lovski rog visel čez ramo.

»No«, je rekel, »kaj pa naš vojak?«

»Tukaj je«, je odgovoril gospod Gulden.

»Seveda«, je rekel stotnik, »žalostni ste pred ločitvijo . . . to ne more biti drugače . . . Poznam to . . . Vsi puščamo doma kogarkoli . . .«

In glasno je nadaljeval:

»Glavo pokonci, fant, pogum! Za vraga, saj nismo več otroci!«

Potem je pogledal Katarino in rekel gospodu Guldenu:

»Razumem, da ne gre rad v vojsko.«

Bobnar je bobnal dol po cesti. Stotnik Vidal je rekel:

»Dvajset minut imamo še do odhoda.«

socialni demokratje parkrat na vladi in tudi oni so bili za strogo centralistično ureditev naše države. Ker je radi preveč osebnega koristolovstva socialističnih voditeljev začela stranka propadati, z enako naglico kakor Puceljeva Samostojna, se je začel tudi gospod Prepeluh ozirati okrog po drugih političnih zaveznikih in stopil je v krog slovenskih avtonomistov. Zvezda vodnica je postala Prepeluhu osamosvojitev Slovenije in v tem boju za slovensko avtonomnost je bil Prepeluh nezproslen protivnik vseh centralistov, najbolj pa gosp. Pucelja. Nikdo ni Pucelja tako občutno zbadal po listih, kakor ravno g. Prepeluh v svojem in tedanjem »Avtonomistu«.

Malo pred zadnjimi volitvami g. Prepeluhu ni več zadostovala avtonomija, izrekel se je za republiko Radičevega kova, kot tak kandidiral, a propadel.

Pucelj je pri zadnjih volitvah otel le svoj mandat, Prepeluh je kljub republiku ostal brez mandata — skupščina se sestane, Radičevci krenejo z javnimi izjavami iz republike v monarhijo, centralizem in militarizem — Radičeva stranka se prelevi kar preko noči v Pašičevo pokorno dekle —

Skok, kakor so ga napravili radičevci iz republike pod Pašičevo brado, je bil preveč zapeljiv za Pucelja in Prepeluha.

Pucelj je že dolgo časa okušal ministrske dobrote raz Pašičeve vladne mize, Prepeluh bi za vsako ceno raz postal poslanec, če že ne minister, radičevci hočejo za vsako ceno v vlado — vse te okolščine in ti politični dogodki, spremembe in skoki v prepričanju so tako vplivali na Pucelja in Prepeluha, da sta si 3. majnika podala roke za skupen nastop navidez pod Radičovo tvrdko v resnici pa radi tega, da se prej ali slej okoristita eden z ministrskimi, drugi s poslanskimi dobrotami. Tako torej zgleda politična fotografija g. Pucelja in Prepeluha, ki sta postala kar čez noč prijatelja, po istem receptu, kakor so tudi radičevci kar preko noči zatajili republiko, da se prerijejo do vladne mize.

Zveza Pucelj—Prepeluh—Radič se je dne 3. majnika v Ljubljani sklenila samó s tem namenom in ciljem, da bi ta gospoda s kako novo vabo in zapeljevanjem preslepila našega kmeta, obrtnika in delavca za volilno kroglico pri prihodnjih volitvah. A gospoda Pucelj in Prepeluh se še nista nikdar tako na debelo uredila, kakor se bosta tokrat, ako računata, da bo slovenski volilec pri prihodnjih volitvah ravno tako me-

In ko je bil mene pogledal in gospodu Guldenu stisnil roko, je še pristavil:

»Glejte, da vas ne bo manjkalo pri prvem pozivu.«

Nato je odšel. Slišati je bilo, kako je njegov konj pri hišnih vratih hrskal in bil ob tla.

Vreme se je izprevidlo. Žalost me je premagovala. Nikakor se nisem mogel odtrgati od Katarine.

Naenkrat se je oglasilo drobenje na bobnih, vsi bobnarji so se bili zbrali na trgu. Gospod Gulden je na mizi ležečo torbo prijel za jermena in rekel:

»Jože, zdaj nas objemi . . . čas je.«

Smrtnobled sem se vrnal in on mi je torbo dejal čez rame. Katarina je obsedela in jokala, zakrivajoč si obraz s predpasnikom. Teta Marjeta je stala tu vzravnan in me gledala s stisnjenimi ustnicami.

Se vedno je bilo slišati bobnov drobenje. Naenkrat je prenehalo.

»Zdaj bo poziv«, je rekel gospod Gulden in me objel. In nenadoma so ga prenegala čustva, pričel je jokati, me tiho imenoval svojega otroka in rekel:

»Pogum! Pogum!«

Mati Marjeta se je usedla. Ko sem se nagnil k njej, me je z obema rokama prijala za glavo ter rekla poljubivši me:

»Vedno sem te rada imela, Jože, še ko si bil otrok . . . zdaj moraš pa odhod . . . Moj Bog! Moj Bog! Kakšna nesreča!«

Jaz nisem jokal več.

Ko me je bila izpustila teta Marjeta, sem pogledal Katarino. Nič se ni ganila, stopil sem k njej in jo poljubil na lase. Ni se vzravnila, ko pa sem, ker so me zapuščale moči, naglo stopil nazaj, je vzkliknila s srce trgajočim glasom:

»Jože! . . . Jože! . . .«

Zdaj sem se okrenil. Padla sva si v naročje ter tako obstala še nekaj minut. Katarina se ni mogla več držati po konci, posadil sem jo v naslonjač ter odhitel, ne da bi se bil ozrl še enkrat.

Bil sem že na trgu, sredi Italijanov in množice ljudi, ki so kričeli in jokajoč spremljevali svoje fante, in še vedno nisem ničesar videl in slišal.

Ko se je zopet oglasilo bobnanje, sem dvignil oči in

njal svoje politično prepričanje, kakor sta to do sedaj prakticirala politična skakača Ivan Pucelj in Albin Prepeluh.

Ob koncu še moramo beležiti, da Puceljevo uskoštvo k Radiču najbolj zameri g. dr. Žerjav, ki je vedno upal, da se mu bo njegov zgubljeni sinko še vendarle vrnil, a se ni, ampak mu je ušel k Žerjavovemu najljubejšemu sovražniku — Radiču.

Mogoče je še tudi, da bomo lepega dne slišali vesti: politično obee so slavili: Pucelj, Prepeluh, Žerjav!

Te vrste smo zapisali našemu kmetu v poduk, da lahko uvidi na resničnih in najnovejših zgledih, kako bi se gospodje Prepeluh, Pucelj in Radič igrali z njegovo usodo, ako bi se jim zaupal in jim sledil pri volitvah.

Stranke in njeni generali, ki v dosego osebnih koristi pri vsaki priliki menjavajo programe in se preko noči spreminjajo iz črne v bele in nasprotno, spadajo kam na Balkan in ob albansko mejo, a ne v pošteno in kulturno Slovenijo, ki je od prevrata do danes tudi dejansko pri vseh volitvah dokazala, da je po pretežni večini za politično stalnost in slovensko osamosvojitev, katera edino resno zasleduje in jo bo tudi izvajala že pod rajno Avstrijo avtonomistična SLS.

Kmet ostani pri svojem plugu, čevljar pri svojem kopitu.

Vse zlo na svetu izvira ponajveč iz lenobe posameznih ljudi in pravi raj na zemlji bi bil, ako bi vsak človek skušal čim več proizvajati v dobrobit celokupnega človeštva.

Toda kaj vidimo dandanes v mestih in tuintam tudi pri našem kmečkem ljudstvu na deželi. Brez pravega povoda beži kmečki fant iz svoje rodne grude v mesto za domnevno boljšim in lažjim zaslužkom, dočim cele tolpe meščanov itak nimajo drugega posla, kakor da mečejo žogo, ali pa zastavljajo pot po cestah in ulicah. Na deželi je večkrat veliko pomanjkanje na kmetijskih delavcih in kmet pogostokrat nima še toliko časa, da bi sedel k mizi ter se pošteno najedel, a mestna gospoda zapravlja dan za dnevom z raznimi brezplodnimi športi in igrankami. Pri tem niti ne pomisli na to, da nekdo drug mora za njo garati in godrnja, ako kmetič ne da svojih pridelkov za ceno, ki bi bila njej po godu.

Človek je dandanes nezadovoljen z vsem, kar se mu ponuja. Kmečki fant želi postati lepo oblečen mestni gospodič, ki sedi v kakšni pisarni ter si za malco da postreči s svežimi žemljicami in najfinejšo »Jadrano« svačlico. Sodni kanclist (perovodja), orožnik ali stražnik se da penzionirati, češ, da ne more vršiti več svoje službe, a istočasno se da nastaviti za oskrbnika na kakšnem veleposestvu. On je torej nesposoben za lahko državno službo v pisarni, dovolj sposoben pa je za težavno in odgovornostno polno službovanje v kmetijskem obratu. Ali ni to ironija prve vrste?

V vsakem stanu moremo izhajati prav dobro, če smo skromni in zadovoljni. Tudi priprost čevljar more priti do lepših prihrankov za stara leta, ako je štedljiv in skromen v svojih vsakdanjih potrebah. Star pregovor pravi: Zadovoljnost je polovica srečnega življenja.

videl, da sem stal med Fürstom in Klipfelom, ki sta imela oba torbe na hrbtu. Njih starši na trgu pred nami so plakali kakor pri pogrebu. Na desni pri mestni hiši je sedel stotnik Vidal na svoji mali sivi kobili in govoril z dvema častnikoma od pešva. Naredniki so čitali imena, čulo se je odgovore. Klicali so Fürsta, Klipselna, Bertha in mi smo odgovarjali kot drugi. Potem je ukazal stotnik: »Stopaj!«, in po dva in dva smo odkorakali proti francoskim vratom.

Na oglu hiše peka Spitz je neka stara žena iz prvega nastropa z zadušnim glasom zaklicala skozi okno:

»Gašper! Gašper!«

Bila je Cebedejeva babica; brada se ji je tresla. Cebedej je pomigal z roko, a ni nič odgovoril. Tudi on je bil zelo žalosten in je povešal glavo.

Jaz sam se tresel že naprej, spomnivši se, da bomo korakali mimo našega stanovanja. Ko smo prišli tja, so se mi tresla kolena. Slišal sem, da je nekdo klical skozi okno, a obrnil sem obraz proti gostilni »Pri rdečem volu.« Bobnanje je pregluševalo vse drugo.

Otroci so leteli za nami in kričali:

»Zdaj odhajajo . . . Glej . . . tam-le je Klipfel . . . tam-le pa Jože!«

Straža pri francoskih vratih je stala v eni vrsti in nas s puško v roki videla iti mimo. Marširali smo skozi vnanjo utrdbo. Potem so utihnili bobni in krenili smo na desno. Slišati je bilo samo še ploskanje čevljev v blatu, kajti sneg je pričel kopneti.

Ravno smo šli mimo dvorca Gerberhof in korakali po klanjcu pred dolgim mostom, ko sem slišal, da me je nekdo ogovoril. Bil je stotnik, ki mi je s svojega konja zaklical:

»Tako je prav, dečko! Zadovoljen sem z vami!«

Nisem si mogel kaj, da bi pri teh besedah ne bil zakokal, in dolgi Fürst tudi. Jokaje sva korakala dalje; drugi so bili vsi bledi in so molčali. Pri dolgem mostu je Cebedej izlekkel pipo, da bi kadil. Lahki pred nami so se pogovarjali in se smejali, ker so bili že tri tedne navajeni tega življenja.

Ko smo bili na metinškem hribu, več kot eno uro od mesta, in smo ravno pričeli korakati navzdol, me je Klipfel potkal po rami in rekel, ozrši se name:

»Poglej tja dol!«

Napredek nemškega naroda se ima zahvaliti njegovi marljivosti in iznajdljivosti in noben narod ne more propasti, kjer posamezni stanovalci tekmujejo med seboj za napredek in strokovno izpopolnjevanje.

Nič tudi ni škodljivejšega za napredek posameznika, kakor če pada iz enega ekstreme v drugega in na odgovornost bi bilo treba klicati vse one nestalne elemente-spekulante, ki zapuščajo svoj poklic z namenom, da bi drugje brezdelno in udobno živeli.

Obveznost vsesplošnega koristnega dela naj stopi na mesto današnjega ekstremnega političnega grizkanja ter drvenja za zlatim teletom in namah se bo spremenilo na bolje.

Delo naj zadobi svojo pravo veljavo, spekulacija in koristolovstvo pa naj bodo obsojeni in naj se kaznujeta.

Časten in potreben je vsak poklic, ki gre za tem, da služi človeku za njegov obstoj, toda nad vse časten je kmetijski poklic, ki hrani vse človeštvo s svojimi proizvodi.

Kmetovalci in kmetijski strokovnjaki na plan! Ne omalovažujmo in oskrunjavajmo kmetijskega poklica s tem, da bi iskali zaslužka v drugih manj važnih poklicih, ne puščajmo pa ga tudi skruniti od drugih, ki jim služi kmetijstvo le kot sredstvo v dosegu svojih nizkih sebičnih namenov.

Vekoslav Stampar.

Politični ogled.

DRŽAVA SHS.

Vse, kar se je dogodilo od imenovanja ponovne PP. vlade pa do danes, je očitno v znamenju čakanja, zavlačevanja in spletkarjenja. Radikalom se vidi, da smatrajo to dobo za zadnjo postajo PP. vladovanja, ali z drugimi besedami rečeno — za predigro gotovega konca svoje zveze s Pribečevićevimi samostojnimi demokrati. Kakor nikdar poprej, tako je sedaj priznalo glavno glasilo radikalne stranke »Samouprava« v Beogradu, da obstojajo razgovori med radikalno stranko in med radičevci ter da se dela na tem, da se sporazumeta obe najmočnejši skupini v parlamentu.

V znamenju in okvirju vsega tega se vede tudi parlamentarna anketa ali odbor, ki je prišel v Zagreb, da poda svoje mnenje glede ostalih hrvatskih mandatov (24), ki še niso potrjeni. Ta komisija, anketa ali odbor bi lahko podala svoje mnenje tudi v Beogradu, ker je gotovo, da se morajo vsi ti mandati potrditi, šla je pa le v Zagreb, da se stvar še nekaj časa zavleče in da radikalni potem lahko rečejo: glejte, kako smo bili natančni in dosledni, da smo se celo na licu mesta prepričali o vsem tem, kar se je poprej iznašalo proti Radičevi stranki kot celoti in posebej za proti njenim posameznim poslancem. Radikalni člani ankete so v Zagrebu očitno nadaljevali razgovore in pogajanja, ki že dolgo tečejo med radikalno in Radičevo stranko in večkrat so radikali ravno tako, kakor radičevci povdarjali, da »gre vse dobro«.

Pribečevića vse to silno vznemirja in že ne ve več, kaj in kako bi se zgražal, pritoževal in hujskal. Na vse, kar počenja, pa radikali samo molčijo in to je gotovo zanj najslabše znamenje.

Preden se je naš zunanji minister podal na konferenco Male antante v Bukarešto, je prišel v Beograd bolgarski zunanji minister Kalfov. To je že drugi obisk, ki ga Beograd sprejema od predstavnikov današnjega bolgarskega režima. Ne samo z ozirom na to, da ta režim vedno sovraži in obrekuje našo državo sploh, Srbe pa še posebej, ampak tudi vsled tega, ker Beograd poprej ni hotel sprejeti pravih ljudskih zastopnikov in voditeljev Bolgarije, ki so kazali toliko pripravljenosti za najboljšo odnosa s sosedi in brati, je treba sedanje obiske in razgovore, ki so seveda tajni, najodločnejše obsoditi. Ker pri nas in v Rumuniji vladajoče stranke vse svoje politične nasprotnike preganjajo kot »boljševike«, zato je bolgarski krvavi režim napravil poskus pod pretezo boljševiške nevarnosti pridobiti v prvi vrsti našo vlado za to, da pred mednarodnim svetom ne bi nasprotovala bolgarskemu zvišanju armade.

IZ KRVAVE BOLGARIE.

Bolgarski režimski sodniki in sicer oficirji, ki imajo na vesti nešteto najstrašnejših umorov svojih političnih nasprotnikov, so v Sofiji cel teden sodili ljudi, ki naj bi bili povzročitelji in soudeleženci atentatov v pravoslavnem velikem tednu. Kakor znano, so se po vsem domnevanju pravi atentatorji, sami odpuščeni višji oficirji izognili režimski preiskavi in sodbi s samomorij. Vojaško sodišče je pa vkljub temu zapiralo ljudi na tisoče, okrog tisoč je bilo tudi na ulici in po ječah pomorjenih in tudi pred sodišče se je postavilo lepo število obtožencev. Državni tožitelj se je v svoji obtožbi prav malo oziral na čin atentata, ampak je smatral kot dokazano krivdo že to, da so obtoženci po svojem prepričanju zemljoradniki in komunisti. Poleg cerkvenika cerkve Sv. Nedelje, ki je baje pomagal namestiti peklenjski stroj, je stal pred vojaškimi sodniki kot glavni obtoženec odvetnik Marko Fridman. Ta je junaško izpovedal svoje prepričanje ter povdarjal, da v Bolgariji sploh ni več zakonitih političnih sredstev, odkar vlada sedanja vlada, ki ima zakone in pravice samo za svoje pristaše. Svojega komunističnega prepričanja tudi sedaj pred smrtjo noče zatajiti, omenja pa, da se nikdar ni posluževal nasilnih sredstev in da so pri vseh nasilnih, ki vzmernjajo danes Bolgarijo, vladni ljudje najhujši in da na njih leži vsa krivda, če se tudi brezpravnih in zatiranih zatečejo k orožju in nasilju. Fridman, bivšega štabnega oficirja Kojeva in cerkvenika

Zadgorskega je vojaško sodišče obsodilo na smrt. Več smrtnih obsodb je izrečeno tudi v odsotnosti obsojenec. Vlada pravi, da so pobegnili, splošno je pa znano, da so bili pomorjeni po ječah. Proti svojim nasprotnikom pošilja bolgarska vlada še vedno atentatorje okrog po svetu. Tako je prišla na Dunaj neka Karnicin, ki je sredi predstave v Burgtheatru ustrelila nekdanjega makedonskega voditelja Panico, smrtno pa ranila njegovo ženo in nekega dijaka Bogdanova. Umrjeni Panica je že dolgo let bival na Dunaju ter se je že davno poprej popolnoma izločil iz bolgarsko-makedonske politike. Kljub temu so ga makedonski komiti-zavezniki sedanje bolgarske vlade leta 1920 ponovno obsodili na smrt ter sedaj to obsodbo po najeti morilki tudi izvedli.

NOVI NEMSKI DRŽAVNI PREDSEDNIK HINDENBURG

se je začel precej odločno otrepati nacionalistov, ki so ga postavili za kandidata ter kaže najboljše namene za nepristransko in nadstrankarsko izpolnjevanje svojega mesta. Ponovno je že izrazil, da smatra strankarstvo na tem mestu kot največjo napako. Domneva se, da so ga do te neodvisnosti privedli voditelji nemške ljudske stranke iz same jeze do nacionalistov, pred katerimi so morali umakniti svojega lastnega kandidata. Hindenburgove nepristranske namene so sprejeli v zunanjem svetu, zlasti pa v Angliji z velikim zadovoljstvom. Hindenburgovo izvolitev je najvišji državni odbor potrdil in Hindenburg je sedaj že pravomočno na svojem mestu.

Rimskim romarjem

se naznanja sledeče:

1. Posebni romarski vlak odhaja iz postaje Postojna v Rim dne 26. maja ob 7. uri zvečer. Do takrat morajo biti vsi naši romarji v Postojni. Natančnega voznega reda za italijansko železnico še danes nimamo, sicer pa je brezpomemben za posamezne romarje.

2. Do Postojne pridejo naši romarji najlepše s posebnim vlakom, ki bo vozil dne 26. maja ob 10. uri iz Maribora do Postojne. Vsi romarji imajo na naših državnih železnicah od vstopne postaje do Postojne in nazaj od 15. maja do 15. junija t. l. polovično vožnjo. Vsak romar naj zahteva na svoji odhodni postaji, na kateri vstopi, celo vožno karto do obmejne postaje Rakek. To vožno karto mu mora vstopna postaja žigosati z mokrim dnevnim žigom. Te vozne karte se na postaji Rakek ne smejo oddati, ampak veljajo pozneje tudi za vožnjo nazaj od Rakeka do vstopne postaje proti potrdilu, da je dotičnik res bil v Rimu. Romarji, ki vstopijo v vlak ob kaki stranski železniški progi, se pripeljejo do glavne proge, ter tam počakajo na posebni romarski vlak, ki bo vozil iz Maribora po sledečem voznem redu:

Maribor glavni kolodvor odhod ob 10. uri	predpoldne
Hoče	» 10. » 12 minut predp.
Orehovavas-Slivnica	» 10. » 17 »
Rače-Fram	» 10. » 22 »
Pragersko	» 10. » 33 »
Slov. Bistrica	» 10. » 42 »
Poljčane	» 10. » 56 »
Ponakva	» 11. » 18 »
Grobelno	» 11. » 25 »
Store	» 11. » 39 »
Celje	» 11. » 55 »
Laško	» 12. » 10 minut popold.
Rimske Toplice	» 12. » 20 »
Zidani most	» 12. » 45 »
Hrastnik	» 12. » 55 »
Trbovlje	» 13. » 03 »
Ljubljana	dohod ob 14. » 16 »
Ljubljana	odhod ob 15. » 16 »
Postojna	dohod ob 18. » 07 »

3. Romarji naj pazijo, da mariborskega posebnega vlaka ne zamudijo, ker bi drugače ne mogli pravočasno priti v Postojno.

4. Za naše državne železnice romarji ne potrebujejo nobene izkaznice ali legitimacije in je torej odbor nikomur ne bo poslal, kakor je to obljubil v knjižici »Rimsko romanje« str. 95.

5. Knjižico »Rimsko potovanje v letu 1925« in plan rimskega mesta smo razposlali vsem župnijskim uradom, da jih izročijo svojim romarjem. Kdor še knjižice ni prejel, naj gre po njo k svojemu g. župniku. To knjižico naj vsi romarji dobro preberejo in na romanje vzamejo s seboj. Posebno si naj prečitajo prav natanko važna navodila na strani 92. Razven teh knjižic odbor romarjem ne dopošlje ničesar več na dom. Vse drugo, kar romarji rabijo, dobijo na vlaku.

6. Romarji morajo vzeti denar seboj za vožnjo do Postojne, za hrano med potjo in pa za spominke itd. Koliko denarja bo kateri romar rabil, je odvisno od tega, kako bo štedil. Železnica do Postojne bo stala v tretjem razredu n. pr. iz Maribora okroglo 75 din., hrana med potjo mogoče okoli 110 din. Iz tega si lahko vsak izračuna, koliko naj vzame seboj. Laški denar si bodo romarji lahko dobili še v Postojni v menjalnici na postaji.

7. Duhovniki-romarji dobijo celebrit v Rimu in ni treba zdaj prositi zanj. Kar zadeva dopust, naj samo javijo škofijstvu, da se udeležijo romanja, in kako so preskrbeli za nadomestek.

8. Romarji, ki so nam poslali potne liste, da jim oskrbimo laški vizum, dobijo iste nazaj na železnici. Tudi laški denar izročimo romarjem, ki so si ga pri nas naročili, na vlaku.

9. Domu pridemo z romanja dne 6. junija 1925.

10. Romarje še enkrat prosimo, da že doma opravijo sv. spoved, da morejo v Padovi na grobu sv. Antona pristopiti k mizi Gospodovi.

11. Ako bi še bilo potrebno kaj nujnega sporočiti romarjem, se bo to zgodilo v prihodnjem »Slovenskem Gospodarju«. Zato naj romarji prihodnjo številko dobro pregledajo.

12. Končno se naznanimo, da bo na dan odhoda, dne 26. maja, v stolnici v Mariboru ob 7. uri zjutraj sv. maša za romarje, ki se je naj v Mariboru nahajajoči romarji udeležijo.

Na veselo svidenje!

Dr. Anton Jerovšek.

Rimskim romarjem-pevcem. Pesmi, ki se bodo pe-
le pri romanju v Rimu pri raznih božjih službah: 1. Mašne: Fabianova IX. iz Cecilije I. Premrlova 8. iz I. zbirke. Sattnerjeva 6. iz njegovih 12 mašnih. — 2. Marrijne: Hladnik: Marija skoz življenje. Riharjeva: Marija »že slavčki žvrgolijo«. Kimovec: Marija, Slovenec Kraljica. Sattnerjeva: »Z visokega prestola«. — 3. Euharistične: Foersterjeva »Presveto Srce«. (Cecilija I.), Hribarjeva »Jezusa ljubim«. Glasno zapojmo. — 4. Razne: Riharjeva »Binkoštna« (Cec. I.), Riharjeva Sv. Peter in Pavel (Cec. II.), Povsod Boga, Zahvalna in razna odpevanja pri lavretanskih litanijah in Slava Brezmadežni. — Pevci naj se pismeno priglase gospodu Stanku Premrlu, Ljubljana, Pred škofijo 12, ter naj povedo, kateri glas pojo (sopran, alt, tenor, bas). Vsak pevec ozir. pevka naj vzame seboj Cecilijo (če mogoče oba zvezka), zbirko »Slava Brezmadežni« in tiste pesmi, ki so se peče na zadnjem katoliškem shodu. Kdor more vzeti tudi še katero drugo, gori omenjeno pesem, ki se nahaja drugod, naj vzame še isto seboj. Pevci naj se na petje po možnosti nekoliko pripravijo.

Prireditve.

Sv. Križ nad Mariborom. Na Veliko Križevno (Vnebohoda), dne 21. maja, priredi Bralno društvo pretresljivo ljudsko dramo v petih dejanjih »Lovski tat«. Vse prijatelje našega odra, posebno pa vse lovce in »raubšice«, vabi k udeležbi odbor.

Vurberg. Dekleta Dekliške zveze na Vurbergu bodo v nedeljo, dne 17. maja, popoldan ob treh v vurberskem gradu predstavljala tri igre »Skrivnostna zaroka«, »Časica kave« in »Dve teti«. Vsi prijatelji mladine se vabijo, da se predstave udeležijo v obilnem številu!

Sv. Benedikt v Slov. gor. Domačine in sosede vabimo k predstavi »Milkove Zelen«, ki jo ponovno vprizori naša mladina v nedeljo, dne 17. maja t. l., popoldne ob treh. Ker vlada za igro še vedno veliko zanimanje, upamo in pričakujemo obilne udeležbe. Pridite, ogledite si jo, žali vam ne bo!

Sv. Rupert v Slov. gor. Orlovski odsek priredi v sloplju stare šole dne 21. maja t. l., na praznik Kristusovega Vnebohoda, ob treh popoldne gledališki veseligr: »Kmet Herod« in »Eno uro doktor«. Kdor se hoče pošteno nasmejati, naj pride! Ujudno vabi odsek.

Sv. Križ na Murskem polju. Ker se igra Ben-Hur na Jožefovo ni mogla vršiti, se ponavlja na Križevno, dne 21. maja 1925. Kakor znano, je igra zelo priljubljena vsled svoje pester vsebine. K obilni udeležbi vabi — Bralno društvo.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Pozor, Jurjevčani in okoličani! Na binkoštno nedeljo, dne 31. maja t. l., ob štirih popoldne, vprizorijo naši Orli v uti gospe Repenšek, veliko in lepo ljudsko igro »Divji lovec«. Med odmore bodo svirali tamburaši. Ker je ta igra ena izmed najlepših Finžgarjev igar, ki jo še posebej oživljajo petje in lepe narodne noše, zato pridite vsi, ki ste željni poštene zabave in se zanimate za naše delo! Bog živi! — Odbor.

Dekliški dan v Ptuj. Dekleta ptujškega okrajala Letošnji praznik vnebohoda Gospodovega bomo proslavili v Ptuj svoj dekliški dan. Pohitite z radostnim srcem od bliž in daleč v naše staroslavno, častljivo mesto, da si zopet nekoliko obnovite veselo spomine na prelepe dekliške dneve v Mariboru. To so bili dnevi navdušenja, kaj ne? Sedaj pa hočemo me doma v Ptuj pokazati, kaj da znamo. Naš dekliški dan seveda ne bo tako sijajen kot v Mariboru, skromne so naše moči, a največje veselje nas bo navdajalo, če bomo v trumah zbrane in se v medsebojni ljubezni in prijateljski porazgovorile. A čeravno skromen, vendar bo prisrčen spored dekliškega dneva, sestavljen popolnoma v narodnem duhu. Dekleta! Povsod prednjačite, če gre za plemenite stvari, tudi sedaj pokažite svojo idealnost in ljubezen do dekliške organizacije. — Kakor smo vam že javili, je spored sledeči: Ob pol 10. uri popoldne pri oo. minoritih slavnostna pridiga, ob 10. uri slovesna sv. maša. Ob 11. uri na samostanskem dvorišču dekliško zborovanje; govorijo govorniki Prosvetne zveze v Mariboru. Ob treh popoldne pa bo v društvenem domu slavnostna akademija z 12 točkami. Na programu so razne deklamacije, žive slike, igrice in petje. Dekleta! Pokažimo dne 21. maja Ptujčanom, kako močna je naša okrajna Dekliška zveza! Agitirajte pri sosedih, da bo naš dan res lepa manifestacija dekliške organizacije. Na veselo svidenje! Bog živi!

Loterija v Ptuj. Z zanimanjem sprašujejo mnogi, kako bo pri loteriji, ako bode moral vsaki osebno priti v Ptuj k žrebanju in kako bodo zvedli o izidu loterije. Vsem bodi povedano, da se bode žrebalo pod državnim nadzorstvom in kdor je kupil srečko, ni treba, da bo osebno navzoč pri žrebanju. Vse izžrebane številke bodo objavljene v časopisih; dobinki se bodo pa tudi na željo vsakega mu na dom poslali. Zato le pridno segajte po srečkah, ker s tem pomagajo dobri stvari in koristijo sam sebi, piši nemudoma na župni urad sv. Petra in Pavla dopisnico in naznači, koliko sreč želiš. Morda dobiš lepega konja, ali